

Рубрику „Булевар звезда“ у Бетону – културно-пропагандном комплету потписује целокупна редакција. Читалац би помислио да је то рубрика која захтева посебан приступ и начин писања јер је очигледно реч о ставу редакције према појединим „звездама“ нашег културног и политичког живота.

Чему заиста служе оваква редакцијска саопштења? Она очигледно имају за циљ да се маркирају и жигошу они посленици у култури и политичком животу који по оцени ове иначе за дијалог веома спремне редакције спадају у ред оних јавних делатника које треба провући кроз специфичног идеолошког топлог зеца. О томе најбоље сведоче и речи једног од идеолога Бетона Саше Илића: „’Булевар звезда’ ме је научио једној ствари, а то је чињеница да нису интелектуалци постали слуге злочиначког режима, напротив. Они су својим радом креирали амбијент за такву политику, а онда се појавила група политичара са својом студијом изводљивости. Тако је настао Милошевић. Да меморандумско језгро није прихватило Милошевића и ратификовало његову студију изводљивости, он не би никада могао опстати на власти.“

Ово је заиста велико теоријско и практично откриће и служи у ствари као идеално идеолошко покриће за обрачун са свим политичким неистомишљеницима који по неупитној оцени идеолога Бетона припадају меморандумском језгру. До сада су кроз блато овог отужног булевара провучени многи људи. Редакција Бетона свој посао на чишћењу политичке и културне сцене Србије ради темељно и приљежно. Сви они који нису део идеолошког и политичког културно-пропагандистичког комплета нашли су се на овом својеврсном „бетонском“ стубу срама.

Посебну мету представљају они људи који по оцени ове редакције имају посебне заслуге за подстицање и разгоревање најгоре пошаст на овим балканским просторима – пошаст великосрпског меморандумског национализма. Зато и није чудно што је један од највећих српских историчара Радован Самарџић доспео на странице „Булевара звезда“. Он је обрађен као посебан пример како српски национализам може као опаки вирус да разори и великог српског историчара и научника. По тумачењима редакције Бетона он је могао постати један од најбољих српских историчара да се није повиновао политичким захтевима Одељења историјских наука САНУ, што га је напослетку упропастило и деградирало као научника. А и сама редакција Бетона је ипак имала трунку објективности да призна да је историчар Радован Самарџић имао и неколико броделовских и стваралачких фаза.

Посебно је у овом опскурном памфлету интересантно на који начин се покушало да се, говорећи о заиста капиталном и стилски раскошном и непревазиђеном делу о Мехмед Паши Соколовићу, покаже како је овај изузетни историчар злоупотребио у политикантске сврхе биографске податке. Мехмед Паша Соколовић се повремено представљао као наследник српских деспота и на самрти је захтевао да му из турских хроника читају део о косовском боју. И то је та разорна формула конверзије, коју је по речима редакције Бетона следио Радован Самарџић, преваљујући срамни пут од истакнутог научника до политичара и српског националисте. Тако је он, судећи по тексту из „Булевара звезда“, желећи да буде на ползу свога народа, ушао у нову и неповратну фазу рада и почео да се бави судбином српског народа.

Радован Самарџић је „издао“ свој позив научника и историчара не само тиме што се бавио судбином српског народа уопште, већ и тиме што је у поодмаклој конвертитској фази, када је продао душу политици, почео да се бави темом над темама – Косовом. За булеварске „бетонце“ то је апсолутно превршило меру, па су одлучили да у свом пасквилантском стилу раскринкају и тадашњу недостојну улогу Радована Самарџића у одбору за припрему Меморандума. Он је чак починио и велико непочинство објављујући књиге Косово и Метохија у српској историји и Косовско опредељење. Он је чак организовао скупове и сакупљање грађе о геноциду над Србима, а касније је био уредник издања Геноцид над Србима у Другом светском рату и Ратни злочини и злочини геноцида 1991–1992. Бављење косовским темама и геноцидом над Србима не само у Другом светском рату је, по заиста невероватном тумачењу редакције Бетона, одвело историчара и научника Радована Самарџића на странпутицу политичког слугерањства и поништавања његове научне каријере.

Радован Самарџић је био изузетна појава у нашој историјској науци. Истанчани стилиста без сувопарности у свом литерарном и научном изразу, историчар са изграђеном и комплексном филозофијом и схватањем природе и структуре историје, неуморни хроничар и тумач судбине српског народа. Његова проучавања српско-турских односа, османлијске владавине, великих историјских кретања српског народа и данас су остала непревазиђени пример како се историја може писати као велика, чудесна и узбудљива прича. Његово капитално дело Писци српске историје непресушни је извор и инспирација за стварање и обликовање синтезе српске историје и давање аргументованих и научно заснованих оцена о деловању великих историјских личности од Вука Караџића до Слободана Јовановића. Непроцењив је допринос Радована Самарџића у штампању најкапиталнијег дела наше историјске науке – Историје српског народа у издању Српске књижевне задруге, као и у обликовању одабраних дела Слободана Јовановића.

У овом недостојном и бруталном нападу на Радована Самарџића редакција Бетона је унела и принцип не само колективне већ и породичне кривице. На удару се нашао и Никола Самарџић, син Радована Самарџића, који је оптужен да свог оца диљем бивше Југославије представља као врхунског историчара, а у ствари настоји да га аболира од историјске одговорности за Меморандум и српски национализам, који је и он заступао деведесетих година као сарадник крагујевачких „Погледа“. Тек када се Никола Самарџић суочи са мрачним гелеком сопствене и породичне прошлости и јасно се одрекне национализма и политичког деловања свог оца може да рачуна на то да ће га редакција Бетона примити у окриље либералних политичара.

Никола Самарџић спада у ред најистакнутијих историчара млађе генерације, аутор је неколико изванредних књига и студија, а његов политички ангажман спада у легитимно настојање да делује у складу са својим садашњим политичким опредељењима. Свакако да му није потребна индугенција редакције Бетона да би се бавио политиком. И он сâм је вероватно свестан да ће од политичког ангажмана имати само великих мука и искушења, али је то његов избор.

Идуће године ће бити већ петнаест година од смрти Радована Самарџића, а његових

књига нема у књижарама. То доказује колико ми мало пажње посвећујемо чувању успомене на наше најзнаменитије људе. Зато је и потребно рећи да историчару Радовану Самарџићу, који је гајио специфични презир према самој политици, нема места у „Булевару звезда“ редакције Бетона, већ је пре свега неопходно читати и проучавати његова дела. Тек тако он може остати изван бесомучних идеолошких обрачуна бетонско-булеварског типа, будући да се редакција овог пропагандистичког комплета оваквим недопустивим односом према ствараоцима и научницима убрзано сурвава и приближава булевару идеолошког и политикантског сумрака.

15. јул 2008. године